

Podstawowe dane osobowe recenzenta

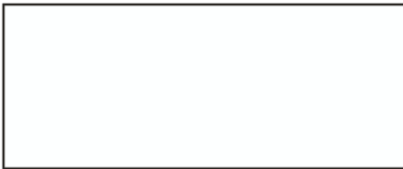
Kraków 15 kwietnia 2019 r.

Prof.dr hab.Elżbieta Stefańska – Kłyś

Dziedzina : sztuki muzyczne

Dyscyplina : instrumentalistyka

Akademia Muzyczna Kraków

Recenzja pracy doktorskiej mgr Ewy Witczak

Zleceniodawca recenzji

Akademia Muzyczna im.Feliksa Nowowiejskiego w Bydgoszczy

Wydział Instrumentalny

Pismo z dnia 28 02 2019 r.

Podstawowe dane o Kandydacie

Mgr Ewa Witczak urodzona w Łodzi w 1989 r.jest absolwentką Akademii Muzycznej im.F.Nowowiejskiego w Bydgoszczy z klasy wiolonczeli współczesnej dr hab.Renaty Marzec,oraz wiolonczeli barokowej ukończonej z wynikiem bardzo dobrym w klasie mgr Markusa Mollenbecka.

Obecnie jest studentką studiów doktoranckich w Akademii Muzycznej w Bydgoszczy jednocześnie pracując w szkołach muzycznych I stopnia jako nauczyciel gry na wiolonczeli.

Pani Ewa Witczak jest laureatką licznych konkursów muzycznych.I miejsce na VII International Music Competition w Belgradzie w 2016 r.,III miejsce na Międzynarodowym Konkursie „Talents for Europe”.oraz liczne wyróżnienia i nagrody specjalne na renomowanych konkursach świadczą niewątpliwie o jej wysokim poziomie wykonawczym.

Kandydatka była czynną uczestniczką wielu kursów mistrzowskich zarówno jako wiolonczelistka jak również jako wiolonczelistka barokowa pracując pod kierunkiem najwybitniejszych pedagogów.

Niezwykle ważnym momentem w jej pracy artystycznej było rozpoczęcie współpracy w 2009 r.z zespołem muzyki dawnej Laboratoire de la Musique.Zespół z jej udziałem zdobył I miejsce na Międzynarodowym Konkursie Muzyki w Świdnicy ,II miejsce i Nagrodę Publiczności na XI Międzynarodowym Konkursie Zespołów Muzyki Dawnej im.Biaggio Mariniego w Neuburgu nad Dunajem.a w 2016 III miejsce na V Concorso Internazionale di Musica Antica „Maurizio Pratola”w l’Aquila.

Mgr Ewa Witczak regularnie koncertuje w kraju i za granicą współpracując z orkiestrami i zespołami muzyki dawnej. Jej działalność koncertowa obejmuje ponad 160 koncertów, w których pani Ewa Witczak występuje jako kameralistka, realizatorka basso continuo, oraz solistka. Repertuar solowy to utwory J.S. Bacha, L. van Beethowena (duety) i Dall'Abaco, za to utwory kameralne to wykaz niezliczonych pozycji muzyki różnych stylów i narodów głównie XVII, XVIII, a także XX wieku.

Uczniowie kandydatki również zajmują czołowe miejsca na konkursach dla młodych instrumentalistów. Mgr Ewa Witczak bierze udział w konkursach jako juror i organizator.

Pani mgr jest ceniona w swoim środowisku muzycznym a dowodem na to są przyznawane jej stypendia przez Ministerstwo Nauki i Szkolnictwa Wyższego, Marszałka Województwa Łódzkiego, oraz Fundacji J&S Pro Bono Poloniae. Świetne opinie prof. Urszuli Bartkiewicz i prof. Daniela Deutera z Berlina dopełniają obraz znakomitej instrumentalistki.

Ocena pracy doktorskiej

Praca doktorska mgr Ewy Witczak p.t. "Salvatore Lanzetti – Sonaty na wiolonczelę i basso continuo op.1. Progresywne ogniwa pozycji wiolonczeli w roli instrumentu solowego wynikające z indywidualnego stylu kompozytora" składa się z dzieła artystycznego i jego opisu. Dzieło artystyczne to nagranie CD wybranych przez kandydatkę 5 Sonat Salvatore Lanzettiego. Wybór Sonat tego znakomitego a jeszcze mało znanego kompozytora jest bardzo trafny, gdyż oprócz poznawczej sfery badań nad jego twórczością, jawi się czytelny obraz rozwoju solistycznej techniki wiolonczelowej w epoce baroku.

Kandydatka nagrała Sonatę III D –dur op.1, IV C-dur op.1, V a –moll op.1, VII G –dur op.1 i X fis –moll op.1. Jeśli Sonaty III i IV posiadają niezbyt wielkie problemy techniczne i wyrazowe, to następne wyraźnie stwarzają już duże trudności interpretacyjne ze względu na niewątpliwie coraz bardziej solistyczne, pełne wirtuozerii traktowanie wiolonczeli. Artystka przekonała mnie co do swoich wyborów dotyczących instrumentów realizujących basso continuo. W VII Sonacie G –dur zastosowała największy skład continuo (klawesyn, teoreba, wiolonczela), w Sonacie IV i X rolę continuo powierzyła wyłącznie klawesynowi, w Sonacie III towarzyszy wiolonczeli kontrabas i klawesyn, a w Sonacie IV pozytyw. Przysną, że zróżnicowane brzmienie poszczególnych Sonat napewno przyczyniło się do atrakcyjności wykonania. Jednak solistka i towarzyszący jej pozytyw stworzyli najbardziej spójną i przekonującą interpretację Sonaty IV, w której artykulacja, ekspresja i charakter poszczególnych części został idealnie przez wykonawców zrozumiany i jednomyślnie zrealizowany.

Wiolonczelistka posiada nienaganną technikę, dysponuje pięknym i zróżnicowanym dźwiękiem oraz bogatą i adekwatną do myśli muzycznej i charakteru utworu artykulacją. Jej gra jest jasna, zrozumiała i zgodna z zapisanymi zaleceniami kompozytora. Arpeggia, figuracje, podwójne dźwięki, akordy wykonuje bez trudności. Styl wykonanych Sonat jest prawidłowy. Artystka posiada wiedzę, która pozwala jej na dobrą realizację ozdóbek, zrozumienie ekspresji i charakteru poszczególnych części. Również jej przemyślane małe improwizowane fragmenty są w dobrym guście i nie odbiegają od technik kompozytorskich Lanzettiego. Niekiedy brakuje wirtuozerii połączonej z wielką ekspresją tak konieczną w muzyce włoskiego baroku.

Nagranie koresponduje z opisem dzieła artystycznego tworząc z nim nierozzerwalną całość. Opis dzieła czyli część teoretyczna pracy p.t. "Salvatore Lanzetti-Sonaty na wiolonczelę i basso continuo op.1. Progresywne ogniwa pozycji wiolonczeli w roli instrumentu solowego wynikające z indywidualnego stylu kompozytora" składa się ze wstępu, 4 rozdziałów i podsumowania. Znajdujemy w nim także opis płyty, bibliografię i streszczenie opisu pracy doktorskiej. Opis dzieła jest logiczny, nienaganny, pisany zrozumiale i poprawny stylistycznie. Zauważyłam tylko niewiele tzw. literówek. Bibliografia jest obszerna, cechuje ją właściwy dobór książek, artykułów i nut.

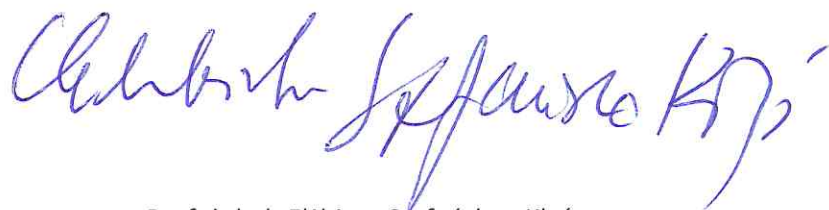
Wstęp pozwala czytelnikowi zaznajomić się ze stanem badań i aktualnie znanych artykułów i prac dotyczących postaci kompozytora Salvatore Lanzettiego i szkoły neapolitańskiej. Rozdział I zajmuje się życiem i twórczością kompozytora omawiając tło kulturowe i historyczne, szkołę neapolitańską i jej przedstawicieli. W rozdziale II autorka omawia twórczość wiolonczelową Lanzettiego na podstawie wybranych przez siebie opusów. W rozdziale III znajdujemy bardzo trafną i dokładną analizę nagranych Sonat, oraz uwagi dotyczące realizacji nagrania. W podsumowaniu autorka opisuje pozycję wiolonczeli w XVIII wieku i podejmuje próbę zdefiniowania indywidualnego stylu wspomnianego kompozytora.

Praca doktorska mgr Ewy Witczak jest kompletna i wartościowa. Nie ma w języku polskim publikacji na temat kompozytora Salvatore Lanzettiego, więc jest to nowatorska próba opisanie dzieł tegoż kompozytora w kontekście rozwoju techniki komponowania i zarazem wykonawstwa oraz możliwości przekazywania ekspresji przez wiolonczelę rozumianą jako instrument solowy.

Konkluzja

Praca doktorska pani Ewy Witczak p.t. "Salvatore Lanzetti – Sonaty na wiolonczelę i basso continuo op.1. Progresywne ogniwa pozycji wiolonczeli w roli instrumentu solowego wynikające z indywidualnego stylu kompozytora" jest cenna dla kultury muzycznej w Polsce ze względu na nieopisywany dotąd temat. Zarówno nagranie jak i opis dzieła reprezentują wysoki poziom artystyczny i merytoryczny. Doktorantka wykazała się wiedzą i kreatywnym podejściem do wykonywanych dzieł. Praca przyczynia się do rozwoju stanu wiedzy i interpretacji dzieł barokowych, a w szczególności wiolonczelowych.

Praca doktorska mgr Ewy Witczak w całej rozciągłości spełnia wymagania art. 13 ust. 1 Ustawy z dnia 14 marca 2003 r. oraz z dnia 4 października 2014 r. (Dz. U. z 2014 r. poz. 1383 z późniejszymi zmianami).

Prof. dr hab. Elżbieta Stefańska - Kłyś